

Nem a genderegylezményre

Az Európa Tanács nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelemről szóló Isztambuli Egyezménye nevével ellentétben valójában „genderegylezmény”, ezért az Alapjogokért Központ arra kéri Magyarország Kormányát, hogy azt jelenlegi formájában ne terjessze az Országgyűlés elé. A Központ szerint a „genderegylezményt” az Országgyűlésnek nem szabad ratifikálnia és ellen kell állni az EU vonatkozó lopakodó jogalkotásának is, ugyanis e törekvések célja, hogy a természet adta biológiai nemeket jogi szinten is felváltsa a végtelen számú „társadalmi nem” definíciója. A férfiak és nők közötti egyenlőséget Magyarországon a legmagasabb szintű jogszabály biztosítja, ráadásul az Alaptörvény értelmében a nőket az állam külön intézkedésekkel is védi. A magyar Btk. pedig nemzetközi összehasonlításban is szigorú szankciókat állapít meg a szexuális bűncselekmények minden formájára. Semmi szükség nincs tehát arra, hogy a nemzetközi gender-lobbi nyomásának engedve az Isztambuli Egyezmény ratifikálásával a magyar jogalkotó beemelje a magyar jogba a „társadalmi nemek” kategóriáját.

Az Európa Tanács égisze alatt elfogadott Egyezmény ugyanis bár látszólag a nőkkel szembeni erőszak ellen lép fel, célja valójában a hagyományos családmódellem lebontása minden európai államban. Bár a józan ész alapján nyilvánvaló, hogy mindössze két teremtett nem létezik, a szóban forgó egyezmény a teremtés tényét semmibe véve elvetné a biológiai nemek fogalmát és helyettük a társadalmi nemeket vezetné be a jogba: többé senki sem lehetne egyszerűen férfi vagy nő, hanem a végtelen számú, mesterségesen kreált gender-kategóriák egyikébe tartozna. Ez nem csak az Alaptörvény fentebb már idézett, nőket védő szabályait tenné zárójelbe, de a házasság fogalmát is, amely jelenleg csak férfi és nő között jöhet létre. Mindezek alapján az Alapjogokért Központ határozott álláspontja, hogy az Országgyűlésnek semmiképpen sem szabad elismernie az Isztambuli Egyezmény kötelező hatályát.

Az Országgyűlés döntése nélkül azonban az Egyezmény még akkor sem fejthetne ki joghatásokat hazánkban, ha ahhoz az Európai Unió maga is csatlakozna. Ez utóbbit éppen múlt héten jelentette be az Unió soros elnökségét betöltő Málta illetékes minisztere. Bár a Lisszaboni Szerződés értelmében az EU maga is köthet nemzetközi szerződéseket, tagállami ratifikáció nélkül csak olyan területeken, amelyek az Unió kizárólagos hatáskörét képezik. Az Isztambuli Egyezmény azonban büntetőjogi rendelkezéseket is tartalmaz, ez a terület viszont – néhány kivételtől eltekintve – tagállami hatáskör. Hasonlóképpen nem írható felül semmilyen uniós jogi aktussal az Alaptörvény családdefiníciója, mely egyértelműen férfiról és nőről rendelkezik. Az ilyen rendelkezések a tagállamok nemzeti identitásának részét képezik, ez pedig még az uniós szerződések alapján sem lehet uniós jogalkotás tárgya.

Az EU azonban nemcsak a szóban forgó egyezménnyel kíván hozzájárulni a teremtett nemek felszámolásához. Az Európai Unió Bírósága ugyanis nemsokára ítélet hoz majd az úgynevezett Coman-ügyben, amelyben a felperes román férfi azért perelte be hazáját, mert az nem volt hajlandó elismerni az általa Spanyolországban egy amerikai férfival kötött „házasságot”. A várakozások szerint a Bíróság kötelezni fogja Romániát az egynemű házasság elismerésére, annak ellenére is, hogy az ellentétes a román alkotmánnyal.

Az Alapjogokért Központ megvizsgálta a névleg a nők elleni erőszakkal szemben fellépő, az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága által 2011-ben elfogadott Isztambuli Egyezményt. Magyarország Kormánya 2014 elején írta alá a dokumentumot, az jelenleg az Országgyűlés általi ratifikálásra vár, melyre a Központ véleménye szerint az Egyezmény jelenlegi szövegével nem szabad, hogy sor kerüljön.

Az Egyezmény természetesen fontos és támogatandó célra hívja fel az azt ratifikáló részes államok jogalkotóit, mely szerint a nőkkel szembeni erőszak ellen a lehető leghatékonyabb jogszabályi eszközökkel fel kell lépni. Ugyanakkor a magasztos cél mögött voltaképpen a genderlobbi és a szélsőséges feminizmus eszmerendszere rajzolódik ki: az Egyezmény ugyanis a „nem” fogalmát nem biológiailag, hanem „társadalmilag kialakult szerepként” definiálja, „sztereotípiamentes nemi dimenziók” oktatását írja elő és tiltaná a megkonstruált társadalmi nemeken alapuló bármiféle megkülönböztetést. Mindezek mentén általános kötelezettségként deklarálja, hogy a részes államok „társadalmilag kialakult szerepváltozásokat segítsenek elő a nők és a férfiak társadalmi és kulturális viselkedésmintáiban azzal a céllal, hogy megszüntessék mindazon előítéleteket, szokásokat, hagyományt és más gyakorlatokat, amelyek a nők alsóbbrendűségének gondolatán vagy a sztereotip női és férfi szerepeken alapulnak”. Tehát a természetes és normális felfogástól eltérően az Egyezmény elveti a biológiai nemek definícióját, azokat „genderként” határozza meg. A józan ész – és a biológia – alapján viszont nyilvánvaló, hogy csupán két nem létezik: férfi és nő. Minden további „társadalmi nem” jogszabályi szinten történő meghatározása voltaképpen a hagyományos nemi szerepek közötti természet adta különbözőségek fellazítását, illetve a tradicionális családmódel gyengítését szolgálja. Az Isztambuli Egyezmény ezért valójában egy genderegyezmény, amely egyfelől rendkívüli veszélyt hordoz magában a hagyományos családmódel és a normális nemi szerepek szempontjából, másfelől a már meglévő nemek közötti egyenlőséget is torzítaná azáltal, hogy tagadja azok kettős (férfi/nő) felosztását.

Az Egyezmény felhívja az azt ratifikáló államokat, hogy alkotmányos szinten építsék be a nemzeti jogrendjükbe a nők és férfiak közötti totális egyenlőség elvét is. A magyar Alaptörvény természetesen ma is tartalmazza a „nők és férfiak egyenjogúságát”: ez azonban nem a totális egyenlőséget jelenti, hiszen arra is biztosít lehetőséget az alkotmány, hogy az esélyegyenlőséget külön intézkedésekkel segítsék, valamint deklarálja, hogy Magyarország a családokat, a nőket külön intézkedésekkel is védi. Ennek csak egy példája, hogy az alkotmányos és törvényi szabályok alapján a nők akár negyven év után is nyugdíjba vonulhatnak. Az Egyezmény ratifikálásával azonban nagyon könnyen veszélybe kerülhetnének a magyar nők érdekét szolgáló intézkedések, mint amilyen a kedvezményes nyugdíjazás is. De a „társadalmi nemek” magyar jogrendbe történő beiktatása ellentmondana az Alaptörvény azon rendelkezésének is, mely szerint „Magyarország védi a házasság intézményét mint férfi és nő között, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösséget”, ugyanis a „társadalmi nem”, a „gender” fogalma felülírja a nemek bináris, férfi-női felosztását.

Továbbá az Egyezmény előírja a tagállamok számára, hogy amennyiben valaki az adott országban menedékjog iránti kérelmet nyújt be és üldöztetésének oka „nemi alapú”, úgy a kérelmező esetében az ún. kiegészítő/szubszidiárius védelem alkalmazása szükséges. Tehát a fenti rendelkezés megkönnyítené azoknak a menedékjoghoz történő hozzáférését, akik azt állítják, hogy

üldöztetésüknek oka nemi alapú. Ezzel egy nagyon veszélyes kaput nyitna meg az Egyezmény a jelenlegi migrációs válság közepette, hiszen a kérelmezőknek egy komoly része nem nyújt valódi információkat a hatóságok számára pontosan azért, hogy minél könnyebben részesüljön nemzetközi védelemben.

További problémás pont az Egyezmény által létrehozott, „A nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni fellépés szakértői csoportja” (GREVIO) is. A GREVIO-nak lehetősége lenne a részes államokban az Egyezményben foglalt előírások végrehajtását vizsgálni. A közelmúltban Magyarországgal szemben számtalan példa volt arra, hogy különböző nemzetközi „szakértői” csoportok a magyar közjogi átalakítást vagy tévesen értelmezve, vagy hibás forrásokból tanulmányozva, ideológiai alapokon nyugvó szemszögből súlyosan kritizálták. A GREVIO ellenőrzési jogköre újabb lehetőséget adhat a „szakmaiság” köntösébe bújtatott politikai támadásokra. Kérdésként merül fel, hogy az EU Egyezményhez történő csatlakozása esetén a GREVIO vajon azokat a tagállamokat is vizsgálhatná-e, melyek nem ratifikálták az Egyezményt?

Az Alapjogokért Központ véleménye szerint a magyar jogrendszer tökéletesen alkalmas arra, hogy megfelelő erővel fellépjen mindenfajta erőszak ellen, legyen az akár a nőkkel szembeni tettleges vagy szóbeli agresszió. Az Isztambuli Egyezmény ratifikálása csupán táptalajt adna annak az emberi jogi fundamentalista gondolatvilágnak, amely abban érdekelt, hogy az egyenlőség jelszava alatt felszámolja a hagyományos nemi szerepeket, valamint egymás ellenségévé tegye a férfiakat és nőket. Továbbá amennyiben az EU az Egyezményt önállóan is elfogadná, úgy könnyen veszélybe kerülhetnek a hagyományos házasságra vonatkozó alkotmányos garanciák, illetve a tradicionális nemi szerepek szerinti családmodell. Különösen annak tükrében rendkívül aggasztó az Unió általi ratifikáció, hogy Frans Timmermans, az Európai Bizottság első alelnöke a közelmúltban kifejezte abbéli vágyát, mely szerint minden EU tagállamban azonos jogi feltételeket kellene biztosítani a homoszexuálisok házasságkötésére.